

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Generalis Totivs Sacri Ordinis Clericorvm Canonicoꝝ Historia Tripartita

Pennotto, Gabriele

Coloniae, Anno M.DC.XXXXV.

XXXV. Dubia nonnulla contra ea, quæ de instituto S. Patricij capite præcedenti sunt tradita, proponuntur, & soluuntur.

urn:nbn:de:hbz:466:1-38634

ex illius vita per S. Bernardum descripta: primo, quia constat ipsum Malachiam, & Inarium eius magistrum, cuius iussu ille monasterium Benchoriensis restituit, non monachos, sed clericos fuisse secundum, quia D. Bernardus religiosus illius monasterij nunquam vocauit monachos, sed solum fratres, quo nomine consuevit vocare clericos regulares: tertio, quia in §. Erat tunc temporis &c. aperte dicit, quod antequam Malachias ad D. Bernardum accederet, quod accidit postquam fuit ordinatus Archiepiscopus Armachanus, Hyberneses, licet à diebus antiquis monachorum nomen audiuissent, monachos nondum viderant, ergo illa monasteria non erant monachorum: sed clericorum.

CAPVT TRIGESIMVM QVINTVM.

Dubia nonnulla contra ea, quae superiori capite de Canonico D. Patricij instituto dicta fuerunt, proponuntur, & soluntur.

I.

Dueris ea, quae de Canonico D. Patricij instituto superiori capite docuimus, dubium oritur ex antiquis scriptoribus, Beda, Probo, Mumbritio, Mariano Scoto, Goccelino, & alijs, qui ante annos quadringentos de illius vita, & rebus gestis scripserunt: illi enim omnes monachum eum faciunt, & monachorum autorem, non clericum, nec clericorum canonicorum institutorem, vt legentibus eorum libros absq; vlla prorsus hesitatione patebit: praedictis vero autoribus magis credendum est, quam recentioribus, qui illum referunt in Catalogum canonicorum regularium, quibus veterum scriptorum nullus adhibetur.

Respondeo, Bedam, Probam, Goccelinum, & ceteros antiquos vix S. Patricij scriptores omnes monachos fuisse, ac proinde non mirum, quod ad monasticum ordinem dignificandum, quem Regularem, & Regularium institutorem deprehenderant, in Catalogum monachorum retulerint, nomine monachorum iuxta latam significationem vtentes, secundum quam etiam regulares clericos comprehendit. Vel clarius respondendo dicendum est, nomen monachi duobus modis à scribentibus usurpatum, vno modo secundum strictam significationem, & acceptionem, quatenus certum genus personae regularis significat, quae à clericis canonicis siue regularibus contradistinguitur: Altero modo secundum latam acceptionem, secundum quam omnia genera personarum regularium,

siue quos proprie monachos dicimus, siue canonicos regulares, comprehenditur: hoc enim secundum modo acceptum nomen monachorum in vltimo frequentissimum tum veterum, tum etiam recentiorum autorum venire consuevit. Imò verò si sedulo rem inspiciamus, tam troque est hic vsus nominis monachorum iuxta hanc secundam acceptionem, vt vix vllum auctorem reperias, qui iuxta illam eodem nomine non utatur. Ecce tibi in subiecta materia: D. Antoninus qui in Summa Historialis dixerat B. Patricium a pud speluncam Purgatorium nuncupatum, constituisse monasterium canonicorum regularium Ordinis S. Augustini, tamen in Summa Theologica 4. par. tit. 14. cap. 10. §. 8. dicit constituisse de Monachos.

Matthaeus quoque Parisius S. Albani monachus in Historia Anglicana in Hærico III. sub anno 1240. pag. 730. editionis Lundinensis, obitum sancti Edmundi Cantuariensis Archiepiscopi narrans inquit: Obijt autem apud S. iohannem canonicorum regularium, & dum adhuc sesset ibi vixit, & desideret monachi, quod ab alijs recedat. ut vultus qui fuit et specialissimus: Domine vt quid se edo? Vide obsecro quomodo passim, & familiariter auctores hoc nomine monachi regulares canonicos accipiant. Eodem igitur modo dicendum est, nominibus monachi, vel monachorum vsus antiquiores vix B. Patricij scriptores, quatenus loquuntur canonicos regulares, siue clericos regulares vtentes comprehendunt, nec vim ponendam esse in vocabulis, cum rem ipsam tenentur, si verò ne me de meo confingere ad Canonici Ordinis dignitatem amplificandam exultemus, lege in primis Venerabilem Bedam Historiam Anglicanæ lib. 3. cap. 26. de sanctis Episcopis & laicis dotibus ex Hybernia in Angliam profectis, de illorum vitæ continentia, paupertate, doctrina, & monasterijs per illos institutis multa præclara & mirabilia scribentem, quæ in tota fere historia profequitur, quosque semper nomine monachorum appellare consuevit, vbi sic tandem concludit: Tota enim fuit consuetudo Doctorum illius seruandi, non seculo, sed cura cordis excelsio, non ventri. Vnde & in magna et at ueneratione tempore illi religionis habitus, ita vt vix aliquis clericus aliquis, aut monachus adueniret, & gaudeat ab omni tanquam Dei famulus exceperetur, & infra. Nam nequaquam ipse sacerdotibus, aut clericis vicis aduandis, quam prædicandi, baptizandi, infirmos visitandi, & vt inuenter dicant, animas curandis causa fuit, qui in tantum erant ab omni auaritia peite castigati, vt nec terrarum, ac possessiones ad construenda monasteria, nisi à principibus seculi coacti acciperent, quæ consecrata per omnia aliquando post hæc tempora in Ecclesia Norwæ breuiter seruat a est. Et ad oēs dubitatis nebulas discutiedas, lege deinceps D. Bernardum in vita S. Malachiae, illius reditum ex vrbis Romæ in Hybernia

describentem, & ad monasterium Clarcualis directorem, & rogantis, vt ipsam illius socios, quos apud D. Bernardum reliquerat, in discipulis monasticis instrueret, & sic instruci motibus monasterij antea in Hybernia inuisa in eorum insulam inferrent: Qui reuertens, inquit, per illa scriptura, si uobis non liceret sibi pro suo desiderio remanere, his inquit, interim pro me oro, vt reuertantur, qui a vobis disiant, quod nos postmodum docent, & in certarunt nobis in semen, & in semine isto heredeuere geres, & illa geres, quæ à diebus antiquis monachi quidem nomen audierunt, monachum non uoluerunt, & discessit quæ non à latere suo abijt, qui profertur, & digni manet, non ubi facti sunt. &c. Vide igitur obsecro an viri illi Religiosi per S. Patricium, & illius discipulos in Hybernia instituti monachi clericis canonicis contradistingui extiterint: quod quidem vsque ad tempora S. Malachiae Hyberneses, licet ab antiquo nomine monachorum non discesserint, monachos tamen necdum uiderant. Erat ergo monachus B. Patricius, erant monachi religiosi ab eodem viro Apostolico in Ecclesia Hybernesium instituti: sed non tales, quales nonnulli contendunt, à clericis regulariter vtentes distincti. Verum tales erant, qualis Ecclesiam Verceilensis, qualis Hilarius Pictauiensis, Marcellus Turonensis, qualis Athanasius Alexandrinus, & Augustinus Hipponensis, quales tandem erant illorum clerici ab ipsis reformati, & cum illis in eorum Ecclesijs regulariter vtentes, & tota monachorum eum officij ecclesiasticis uigentes, vt D. Ambrosius locis sepe citatis et epist. 82. ad Verceilensibus, & ser. 69. ac nominatim Cardinalis Bellarminus de Scripturis Ecclesiasticis in August. & in censura sermonum ad Eremitas, cum alijs pluribus lib. superiorum relata uerissime dixerunt.

Secundum Dubium. Canonici Regulares præsertim Lateranenses affirmant, S. Patricium Romanum adolecentem profectum, in Ecclesia Lateranensi canonicorum regularium institutum, sub Goccelino I. Verum hanc illorum solentem apocrypham, & falsam esse duo euidenter conuincunt, & primum quidem, quod S. Patricius adolecens non Romanus, sed in Gallias profectus fuit, & inquit à sancto Martino Turonensi canoniculo, & Germano Antiodorensi tunc sacrotheotobus innotuit, tum regularibus institutis & sacris literis imbutus, sub quorum disciplina cum spatio trium & viginti annorum mansisset, postea Germano Episcopo, & magistro Ecclesiae, Romanam uenies, à B. Papa Goccelino I. Episcopo Hybernesium fuit consecratus. Ita ut cum uix Goccelinus cap. 24. & duobus sequentibus Probus, & alij, qui vitam huius sancti uiri uerim mandauerunt, non ergo adolecens Romam uenit in Ecclesia Lateranensi sub Papa Cæle-

deserentem. & ad monasterium Clareuallis di-
 uerterentis, & rogantis, ut quosdam illius socios,
 quos apud D. Bernardum reliquebat, in disci-
 plinis monasticis instrueret, & sic instructi mo-
 nachorum instituta antea in Hybernia inuisa in
 eam insulam inferrent. Qui reuertens, inquit, per
 Clareuallensium nobis rogatus est benedictionem, &
 alia scriptura trabens, quod non liceret sibi pro suo desi-
 derio remanere, his, inquit, interim pro me oro, ut re-
 uocato, qui a vobis discessit, quod nos postmodum do-
 ceant, & in feruore nobis in semine, & in semine isto
 herede uentur gentes, & illa gentes, que a diebus anti-
 qua monachi quidem nomen audierunt, monachos non
 uiderunt, & dimissi quatuor a latere suo abijt, qui pro-
 bati, & agni inuenti, monachi facti sunt. &c. Videi-
 tur obsecro an viri illi Religiosi per S. Patricium,
 & illius discipulos in Hybernia instituti mona-
 chi a clericis canonicis contradistincti extiterint:
 quandoquidem usque ad tempora S. Malachie
 Hyberneses, licet ab antiquo nomen monacho-
 rum aduissent, monachos tamen necdum vi-
 derant. Erat ergo monachus B. Patricius, erant
 monachi religiosi ab eodem viro Apostolico in
 Ecclesia Hybernesium instituti: sed non tales,
 quales nonnulli contendunt, à clericis regulari-
 ter inueniuntur distincti. Verum tales erant, qualis
 S. Eusebius Vercellensis, qualis Hilarius Pictaui-
 nis, Martinus Toronenis, qualis Athanasius
 Alexandrinus, & Augustinus Hipponensis, qua-
 lis tandem erant illorum clerici ab ipsis refor-
 mati, & cum illis in eorum Ecclesijs regulariter
 uiuantes, & vota monachorum eum officij ele-
 ctibus iungentes, ut D. Ambrosius locis saepe
 citatis ex epist. 82. ad Vercellenses, & ser. 69. ac
 notissime Cardinalis Bellarminus de Scriptori-
 bus Ecclesiasticis in August. & in censura sermo-
 num ad Eremitas, cum alijs pluribus lib. superiori-
 ori relatis uerissime dixerunt.

II. Secundum Dubium. Canonici Regulares præ-
 sertim Lateranenses affirmant, S. Patricium
 Romam adolecentem profectum, in Ecclesia La-
 teranensi canonicorum regularium institutum
 suscepisse sub Coelestino I. Verum hanc illorum
 historiam apocrypham, & falsam esse duo euiden-
 ter conuincunt, & primum quidem, quod S. Pa-
 tricius adolecens non Romam, sed in Gallias
 profectus fuit, ibique à sanctis Martino Turo-
 nensi auunculo, & Germano Antiodorensi tū
 sacri ordinis initiator, tum regularibus insti-
 tutis & sacris literis imbutus, sub quorum disci-
 plina cum spatio trium & viginti annorum man-
 sisset postea Germano Episcopo, & magistro cō-
 sultente, Romam ueniens, à B. Papa Coelestino I.
 Episcopus Hybernesium fuit consecratus. Ita
 in eius uita locellinus cap. 24. & duobus sequen-
 tibus, Probus, & alij, qui vitam huius sancti uiri
 scriptis mandauerunt, non ergo adolecens Romā
 ueniens in Ecclesia Lateranensi sub Papa Ceele-

stino uita regularis institutum suscepit. Secundu
 conuincitur eadem historia ex officijs sacris con-
 gregationis Lateranensis, quæ ab illius canonicis
 quotannis recitari solent, nam in historia S. Gela-
 sij Papæ illi dicunt, B. Gelasium Valerij filium, &
 S. Augustini discipulum, cum nonnullis socijs ex
 Africa pulsum, Neapolim primum, & Romam
 exinde sub Leone I. Pontifice uenisse, & ab eo in
 Ecclesia Lateranensi locatum, canonicum ibi or-
 dinem iuxta D. Patris nostri Augustini regulam,
 & saluberrima instituta inflaurare coepisse. Verū
 Coelestinus I. ante Leonis I. Pontificatum octo
 circiter annis iam obierat. non igitur sub Ceele-
 stino I. Sanctus Patricius institutum canonicorū
 regularium D. Augustini suscepit, neque ipsius
 B. Augustini regulam inde accipere potuit, ut in
 Hyberniā portaret.

Respondeo, de tempore aduentus B. Patricij
 ad Urbem Romanam, quemadmodum de illius
 ætate, ac ceteris multis ad illius vitam spectanti-
 bus uariis esse scribentium opiniones. Nam Mar-
 tianus Scotus, siue Hybernesis in eius uita in-
 quit, illum anno sexto decimo uentitum fuisse,
 & sex annis uixisse in seruitute in Romanis parti-
 bus, & sexaginta annis in Hybernia prædicasse, &
 annis duobus super nonaginta uitam produxisse,
 iuxta cuius sententiam consequens est illum an-
 no ætatis uigesimo secundo redemptum, uel ma-
 numissum, liberum uixisse saltem decem annis in
 partibus Romanis, ibique literarum studijs, & Ec-
 clesiasticis institutis eam operam dedisse, ob quā
 apud Summum Pontificem, & totam Curiam
 Romanam eam sibi famam sanctitatis, & erudi-
 tionis compararet, ut tanto munere, quale illud
 Hybernesium Apostolatus erat, ab omnibus di-
 gnus iudicaretur. Hanc sententiam secutus est au-
 thor Historiæ, quam Canonici regulares Latera-
 nenses quotannis in officijs diuinis recitare so-
 lent, asserentes illum post captiuitatem in Eccle-
 sia Lateranensi tum sacris literis imbutum, tum
 etiam Ecclesiasticis institutis eruditum, & in re-
 gulari disciplina optime institutum: neque enim
 obstat, quod B. Augustini regulam primum Gela-
 sius sub Leone I. ex Africa in ipsam Ecclesiam La-
 teranensem inuexerit, quia ipsa Ecclesia Latera-
 nensis à prima illius institutione, & fundatione
 regularis fuerat, ut supra cap. 11. dictum fuit: Nec
 Gelasius canonicorum institutum in ea primum
 plantauit, sed solum relaxatum introducta B. Au-
 gustini regula, inflaurauit. Nec Lateranenses in
 officio sancti Patricij, in quo illum in Ecclesia
 Lateranensi canonicorum regularium institu-
 tum amplexum affirmant, sub Coelestino I. Re-
 gula B. Augustini uilatenus meminere. Neque
 inde sequitur, illum inter sanctos canonici or-
 dinis immeritò à nobis recenseri, cum ipsi
 Beatum Augustinum eiusdem ordinis reforma-
 torem, non autem primum autorem uerissime
 dicamus, sicut non sequitur, non esse inter san-

vt Marquet inquit, qui se Goellum librum minime vidisse prodit, his verbis patenter explicauit: *Super cetera, inquit, indumenta cuculla candida emittitur, vt ipse habitus forma, & colore Monacharum sit habitus, & candidatum humilitatis, & innocentie representare videatur. vnde & Monachi in Hybernia sancti Patricij sequendo vestigia, per multa temporum volumina habitu simplici contenti erant, quem ostium monstrabat lana, quabret extrinseca vestitura remora. Hæc S. Patricij erat cuculla, vestis scilicet alba, quam supra cetera indumenta ferre consueuerat pro pallio, vel birro, quam pro temporum, & locorum opportunitate deponebat, sicut qui deponunt pallium, vel birrum, quam pro temporum, & locorum opportunitate deponere solet, sicut qui deponunt pallium, vel birrum, quam pro temporum, & locorum opportunitate deponere solet.*

cappa, quam Itali cappuccio, siue cucullo deferrunt, non nuper fuerit ab illis excogitata, sed sit habitus antiquus canonicorum, vt in Clementina 1. de electione, in verbo Habitum notatur, tum quod eadem cappa non sit proprie cuculla monastica, quæ clericis interdicitur, sed habitus accidentaliter extrinsecus, non solum monachis, sed etiam clericis, & laicis antiquitus communis. nã quod huiusmodi habitum ferrent clerici, habes ex vita S. Germani Episcopi Antiodorensis, descripta per S. Antonium 2. par. tit. 11. cap. 17. §. 1. vbi dicit: *indumentum eius semper cuculla, & tunica, nec hieme adiectio, nec æstate leuamen est admissum, quod vtrunque tandem in vtu fuit, nisi forte donatum est, donec attritione omnia solueretur.* Quod verò etiã laici siue Christiani, siue pagani cucullis vterentur, habes ex Codice Theodosiano lib. 14. tit. 10. l. 1. vbi hæc leguntur: *Struos sanè omnia, quorum tamen dominos sollicitudine constat militia non teneri, aut birro vti permittimus, aut cucullo.* Sed & Cato de re rustica cap. 2. ait, cucullam, siue cucullionẽ (idem nanque sunt) genus vestis rusticanas, ac vilis fuisse, qua illi ad iniuriam aeris pellendam tegebantur, & hæc causa extitit, in eo iudicio, quod vtius cucullarum apud solos monachos, qui vilioribus, & humilioribus indumentis ex humilitate vtuntur, fuerit retentus, cum tamen olim etiam nonnulli clerici, & sanctissimi Episcopi illas in vtu haberent.

Quartum dubium. B. Patricius Angelo iubente ex Hybernia in Gallias transtulit, vbi S. Germani discipulus fuit, qui non canonicus regularis, sed frater Eremita extitit, vt ex habitu illius à S. Antonino descripto apparet: erat enim illius habitus eremiticus, & ei, quem S. Fulgentius gerebat, omnino similis nimirum cuculla, & tunica cingulo præincta, quod nec etiam dormituros soluebat: postea eodem Angelo monente, ad quosdam Eremitas peruenit, & cum illis octo annis mansit. Hæc omnia ex Probo illius vitæ auctore ita scribente: *Et fugiens vnde peruenit ad Martinum Episcopum Turouensem, & quatuor annis mansit cum eo, & tanto capite ordinatus est ab eo in clericum, & tenuit scilicet, & doctrinam ab eo per alio videri quadriennio apparuit ei Angelus Domini, & dixit illi: Vade ad plebem Dei, id est ad Eremitas, & mansi cum Eremitis octo annis.* Subdit Ioannes Marquet probabile admodum sibi videri illos fuisse Eremitas Insulæ Lirinensis, qui sub D. Augustini regula degebant, vt probabile putat Antonius Yepes.

Respondeo, in hoc dubio multa verè dubia, imò & falsa complicari. Primò quod ad Probi historiam attinet, illa non ab omnibus recipitur, & in aliquibus falsa esse conuincitur apertissimè, vt cum dicit sanctum Patricium non à Cælestino I. neque à S. Germano Antiodorensi, sed ab Amatore ipsius Germani prædecessore, ac ordinatore fuisse Scotorum Episcopum ordinatum. Secundo, quod ait S. Germanum fuisse ere-

IVM.
na, potest
as in Hyber
us valde prob
regulam, sicut
temporis fuisse
endum, ipsum
Romæ accepit
Scotorum Episc
l'annos triginta
cap. 166. scribit
pedant.

mitam Augulinensem, falum est tum in se, tum ad hominem, secundum se, quia S. Germanus splendidissimus ortus natalibus, & in artibus liberalibus apprime eruditus, cum ciuitatis Antiodorensis praefectura fungeretur, repente à S. Amatore ciuitatis Episcopo, Dei nutu, & inspiratione apprehensus, clericus, sacerdos, & Episcopus fuit ordinatus, nec ante Episcopatum, nec postea, vitam monasticam, aut eremiticam professus fuit. & hæc ex eodem Antonino loco proxime citato patet. Ad hominem verò, quia idem Marquez cap. 6. §. 4. de B. Augustino verba faciens, contendit Episcopum nulli regulari instituto seipsum posse subijcere, & in eo præcedentia vota religionis penitus extingui. Quare cum cõflet S. Germanum ante Episcopatum eremitam, aut monachum nullatenus fuisse, nec post Episcopatum, siue in Episcopatu vitæ monasticæ potuit seipsum subijcere. neque verum est, eundem fuisse D. Germani, & B. Fulgentij habitum, cum B. Fulgentius nunquam legatur cucullam induisse, neque D. Germani cuculla habitus monasticus proprius, & essentialis extitit, sed vestis superior externa, qua ille ob humilitatem, quòd vilior esset, pro birro, vel pro pallio utebatur. Tertio falsum, & fabulosum omnino est, eremitas illos, ad quos D. Patricius postea iuit, Infulæ Lirinensis incolas fuisse, vel Lirinenses sub B. Augustini regula militasse, nam quo tempore B. Martinus in viuis agebat, qui S. Patricium ordinauit, Infula Lirinensis nondum habitabatur, primusque illius loci incola fuit S. Honoratus, qui cum B. Hilario fugatis serpentibus eum locum tenuit, & monasterium ibi fundauit, non sub regula D. Augustini, sed sub regula à se præscripta, de qua re plura ex instituto lib. 1. sunt notata, ad quem lectores beneuolos remitto, qui vero fuerint illi eremitæ, ad quos S. Patricius, Angelo monente, profectus fuit, data opera Ioacelinus cap. 24. hæc verbis aperit: *Sedit animo sancti Patricij selem petere sancti Petri, in petra fundali, & sanctæ Romanæ Ecclesiæ canonicè instituti vberius imbui, cupiens auctoritate Apostolica iter, & alius suos roborari. Cum autem quod corde conceperat, euadisset sancto Germano, approbauit sanctum ipsum propositum S. Germani, adiungens ei Christi seruum Sergetium presbyterum itineris socium, laboris solatium, sanctæ conuersationis rethem idoneum. Profectus verò diuino instinctu, seu reuelatione Angelica ad quendam in quadam Infula Tyrreni mari degentem secessit, solitaria vitæ, opinionum optime, magis meritis virum, nomine ac opere iustam. Cumque post sanctam salutationem salutaria verba conferrent, dedit idem vir Dei Patricio baculum, quem se suscepisse asseruit de manu Domini Iesu sibi apparentis, ipsi conferendum. Erant etiam in eadem Infula quidam alij viri ab habitaculo illius solitarij semoti, quorũ quidam iuuenes videbantur, alij senes decrepiti, cum quibus cum conseruisset Patricius colloquium, dicitur ab eis, sensissimos esse filios illorum iuuenium, cumque admi-*

ranti sanctus Patricius inquisisset eorum tam grande miraculi, respondentes dixerunt ei, nos à patricio Domino miserante, misericordie operibus sumus regerentes intenti, ostiumque nostrum patuit omni viatori, per Christi nomine vitæ ualidæ, siue hospitium petenti, quales nosse quendam peregrinum in manu baculum habentem hospitio collegimus, & secundum posse nostrum omnem ei humanitatem exhibuimus. Matre igitur saluos benedixit, & ait: *Ego sum Iesu Christi sum habitus membris ministratus, quem hac nocte in propria suscepisti persona. Deinde baculum, quem manu gestabat, dedit viro Dei Spirituali Patri nostro, precipiens illi, ut illum seruaret, & cuidam peregrino nomine Patricio post multos dies ad se venturo tribueret. Itaque dicens ascendit in caelum, vosque permansimus in eodem statu iuuenilis decoris, & vigoris, quousque sumus, usque in diem hodiernum. Vixi vero noitri, qui tunc erant petrauli, iam vt cerni facti sunt decrepiti. sanctum vero Patricium Deo gratias agens cum viro Dei diebus aliquot mansit, ac eius exemplo magis, ac magis in Deum proficiens, et tandem vale factus cum baculo Iesu propositum, quo proposuit. Hæc ille, ex quibus habes, quoniam illi Eremitæ essent, an Augustinenses, qui Augustino seniores erant, an in Infula Lirinensi, quæ per ea tempora à serpentibus tota obdormebatur. Habes etiam, unde S. Patricius baculum illum mirabilem habuerit, qui baculus iste dicebatur, & apud Hybernos in tanta veneratione habebatur.*

Quintum dubium Ioacelinus in vita S. Patricij cap. 17. aperte scribit, B. Patricium eremitam in Hybernia infula fuisse: *Nulla, inquit, eremo, nullum penè terra angulum, aut locum in insulam tenuit, qui per se vel monachum, aut monachum non respiciatur, &c.* Quodque magis dubium confirmat, refert Riccardus Stanhiurtus in vita S. Patricij pag. 71. inuentum Chyrographũ in monasterio Glallonensi huius, qui sequitur tenoris: *In nomine Domini nostri Iesu Christi. Ego Patricius humilis seruus culus Dei anno incarnationis eiusdem 433. in Hyberniam à sanctissimo Papa Celestino legatus Dei gratia Hybernicos ad fidem veritatem conuerti, & cum eis in fide Catholica solidasse, tandem in Britanniam sum reuersus ad Insulam Analonia, & ibi duodecim fratrum eremiticam vitam docentes, & cum inuentis eremites, ac quietos, elegi pacis cum illis ab illis esse, qui in regalibus curijs habitant, sique licet maritum in possessionem me prætulissent.*

Respondeo ex verbis Cocellini citatis, quæ ille habet non c. 17. sed 174. nihil pro institutione Eremiticæ concludi. quot enim fuerunt, & feruntur etiam canonicorum monasteria in locis solitarijs, & ab hominum conuersione longe remotissimis nihilominus mea sententia hæc est: virum illum Apostolicum more primitiue Ecclesiæ duos in Hybernia regularium ordines instituisse, alterum clericorum, alterum monachorum, qui laicorum nascentis Ecclesiæ vitam, & institutum tenerent, & primis quidem regulam

ipiani Apostolicam præferunt à B. Augustino cõscriptam, & in scriptis redactam, seruanda deesse. secundum verò ipsum Patricium regulam ex Actis Apostolicis, vel sententij sanctorum Patrum, aut etiam ex ipsius Augustini regula deprecipiam præscriptis. Id namque Venerabilis S. Beda in Vita S. Patricij notauit, dicens: *Monachorum vitas intererat, regulamque quam tenent, ipsius sancto repletis condidit.* Consentit Goecelinus loco proxime citato ex cap. 174. ubi de monachis per S. Patricium in Hybernia constitutis verba faciens subdit: *Vinebant enim secundam regulam à S. Patricio illis præfixam, B. Patricium in religiosis Hybernicis, non modo in tempore, sed in appetitu, sancta mortificatione carnis, ac abdicacione voluntatis propria, præcipue in modis, meritis, atque numero, ita vt extra aquæ longinquas regiones illustrarent verbo, ac re ipsa exemplo. Vbi vides iuxta Goecellini sententiam, B. Patricium in religiosis Hybernicis, non solum in primitiue Ecclesiæ, & præferentem à D. Marco in Ecclesiæ Alexandria seruatione, de quo supra cap. 4. factis dictum fuit imitatione, de quo supra cap. 4. factis dictum fuit imitatione. Porro autem quod ad Chyrographum in Glallonensi monasterio inuentum spectat, illud in primis monendum, apud Stanhiurtum pag. 71. Marquez allegata minime reperiri, sed nec alibi, quantum in eodem libro, rapum tantum in perulo, videre concessum fuit. Sed siue apud illum, siue apud alios reperatur, non nisi falsum apocryphum, & ab aliquo impostore cõscriptum facile videbitur qui S. Patricij vitam à supradictis autoribus descriptam legerint. ille enim non in Britannia, vel inter eremitas infulæ Analonia, aliorum Prioratum gerens, sed in Hybernia Archiepiscopus sancto sine decedens in ciuitate Duneli Deo specialiter disponente, religiose & sollemniter tumulatus est, ubi sanctissima illius pignora in hinc miraculis per multa seculorum conuenerunt. Et profectò quis ad eò despiat, necitat, virum Apostolicum, ad quem totius Hyberniæ sollicitudo ex dispensacione Sedis Apostolicæ spectabat, vi illius Apostolum, & Ecclesiæ Hybernicæ primatem per Sedem Apostolicam ordinatum, tanti gregis cura posthabita, ad Infulam Analonia inter eremitas confugere voluisse, ad duodecim eremitarum præfecturam gerendam, quod etiam si efficeret in animo ei seculæ patienti absque speciali Sedis Apostolicæ dispensacione minime licebat. Sed puto, nec meus me nimis fallit, huius chyrographi autorem ei fandum esse, qui fingit B. Augustinum suorum clericorum, & ciuium consuetudinis pertesum, rictica propria Ecclesiæ tempore quadragesimali, & Paschali in eremum ad quosdam suos eremitas de quo supra libro 1. cap. 31. dictum fuit.*

Et hæc verò ad alia multa responderi potest, quæ idem Marquez eodem loco ad probandum, B. Patricium suos Eremitas Augulinenfes

ipsum Apolliticam, praefertim a B. Auguftino cō-
 quarantiam, & in fcriptis redactam, feruandā de-
 dicitur fecundis verō ipfium Patricium regulam ex
 Actis Apolliticis, vel fententijs fanctorum Pa-
 trum, aut etiam ex ipfius Auguftini regula de-
 proceptam praefcripiffe. Id namque Venerabilis
 Beda in Vita S. Patricij notauit, dicens: *Monachorum pleribus intererat, regulamque quam tene-
 rant, Spiritu fancto repletus condidit.* Conſentit
 Goecellinus loco proxime citato ex cap. 174.
 vbi de monachis per S. Patricium in Hyber-
 nia conſtitutis verba faciens ſubdit: *Viuabant
 enim ſecundum legem à S. Patricio illi praefixam,
 manus contempſit, celeſtium appetita, fancti moriſi-
 ratione carnis, ac abſtinentie voluntatis propria, parces
 & pſſi monachis, merito, atque numero, ita vt exce-
 raſſet que longinquaſque regiones illuſtrarent verbo, ac re-
 ligioſi exemplo.* Vbi vides iuxta Goecellini ſenten-
 tiam, B. Patricium in religioſis Hybernenſibus
 inſtituentis, morem primitiuæ Eccleſiæ, & præ-
 fertim à D. Marco in Eccleſia Alexandrina ſer-
 uatum, de quo ſupra cap. 4. ſatis dictum fuit imi-
 tati voluiſſe. Porro autem quod ad Chyrogra-
 phum in Glaſtonenſi monaſterio inuentum ſpe-
 ctat, illud in primis monendum, apud Stanhiur-
 tam pag. 97. a Marquez allegata minime reperiri,
 ſed nec aliibi, quantum in eodem libro, raptum tam-
 en per ſoluto, videre conſeſſum fuit. Sed ſiue
 apud illam, ſiue apud alios reperitur, nonniſi
 falſum, apocryphum, & ab aliquo impoſtore cō-
 fictum, facile videbunt. qui S. Patricij vitam à ſu-
 prædictis autoribus deſcriptam legerint. Ille enim
 non in Britannia, vel inter eremitas inſulæ Aua-
 loaiæ, illorum Prioratum gerens, ſed in Hyber-
 nia Archiepiſcopus ſancti ſine decedens in ciui-
 tate Danenſi Deo ſpecialiter diſponente, religio-
 ſo & ſolenni ritu tumulatus eſt, vbi ſanctiſſima
 illius pignora inſinitis miraculis per multa ſecu-
 la conſeruantur. Et profectò quis adeò deſipiat,
 recedat, virum Apolliticum, ad quem totius
 Hyberniæ ſolicitudo ex diſpenſatione Sedis A-
 poſtolice ſpectabat, vt illius Apollitum, & Ec-
 cleſiæ Hyberniæ primatem per Sedem Apoſto-
 licam ordinatum, tanti gregis cura poſſhabita, ad
 Inſulam Aualoaiam inter eremitas confugere
 voluiſſe, ad duodecim eremitarum præſecturam
 gerendam? quod etiam ſi efficiere in animo ei fe-
 ciſſet, tamen abſque ſpeciali Sedis Apollitice di-
 ſpenſatione minime licebat. Sed puto, nec meus
 mecum falſi, huius chyrographi autorem ei
 ſimilem eſſe, qui ſingit B. Auguſtinum ſuorum
 clericorum, & ciuium conſuetudinis pertuſum,
 relictæ propria Eccleſiæ tempore quadageſimali,
 & Paſchali in eremum ad quoddam ſuos eremi-
 tas ſe recepiſſe, ſermone ꝑ. ad fratres in Eremo.
 de quo ſupra libro 1. cap. 31. dictum fuit.

V Per hæc verò ad alia multa reſponderi poteſt,
 quæ idem Marquez eodem loco ad proban-
 dam, B. Patricium ſuos Eremitas Auguſtinienſes

in Hyberniam inueſſiſſe, & propagariſſe, longo di-
 curſu inculcat, de duobus monachis ex Scotia
 tempore Caroli Magni in Gallias tranſmigran-
 tibus, & ab eodem receptis, & ad fundandas ſcho-
 las Pariſienſes, & Papienſes ab eodem Carolo de-
 ſtinatis: de inſtituto item SS. Columba: & Colu-
 bani; & Galli Columbani diſcipuli, in quibus
 multa à veritate aliena commiſcitur, vt quod
 Carolus Magnus ipſos Auguſtinienſes monachos
 maximo gaudio complecteretur, & pari beneuo-
 lentia proſequeretur. quæ ſi de Eremitis Augu-
 ſtinienſibus intelligi velit, commenta eſſe homi-
 nis, ſibi, ac ſuis blandientis, nullus non videt, qui
 in hiſtorijs Conciliorum Aquilgrani, & Mogū-
 tini, ac Turonenſis legerit, tempore Caroli Mag-
 ni. ac etiam longe poſt illum, nullos in Gallijs
 fuiſſe monachos ſub S. Auguſtini, ſed omnes ſub
 D. Benedicte regula inſtitutos. Quare abſolutè, &
 ſine hæſitatione dicendū eſt, vel illos monachos
 ex Hybernia in Gallias profectos, regulares ca-
 nonicos fuiſſe, aut certe monachos, non Eremitas
 Auguſtinianos, ſed per D. Patricium ſub re-
 gula ab ipſo eis tradita inſtitutos, quod etiam de
 ſanctis Columba, & Columbano, & alijs multis
 in Angliam, Gallias, Belgium, & Alemaniā pro-
 fectis valde probabiliter dici poteſt. Vel tandem
 dicendum Congelum, Columbam, & Columba-
 num, & alios ſanctos viros monachos proprii in-
 ſtituti per illos excogitati, & per Epicoſ, in
 quorum Diœceſibus debebant, probati, autores,
 & profefſores extiſſe, neque enim in ea ſumus
 opinione, verius autem errore illorum, qui pu-
 tant, nullos alios fuiſſe in Occidente monachos,
 præter Benedicinos, quid enim prohibebat? eo
 præfertim tempore, quatum in Italia, tum etiam
 in Gallijs, Hiſpanijs, & Hybernia monachi fuiſſe
 memorantur, antequam D. Benedictus naſce-
 retur.

V Nus ſuper eſt Malachias Hyberniæ Archie-
 piſcopus, quem non ſolum Regulæ D. Au-
 guſtini profefſorem, verum etiam eremitici inſti-
 tuti alumnum idem Marquez obtrudere conat-
 ur, quod in eius Vita dicat Bernardus, illum ſub
 Imario in quadam cella vitam eremiticam diu-
 tius egiſſe: ſed in hoc quoque à ſcopo veritatis il-
 lum aberrare plurimum intelligent, qui eiuſdem
 S. Malachias vitam legerint ab eodem D. Bernar-
 do ſcriptam, & à S. Antonino tit. 17. cap. 2. abbre-
 uiatam, ibi namque quis & qualis Imarius ille
 fuerit declaras, ſub cuius diſciplina B. Malachias
 vitam ſolitariam ducbat, ita ſcribit: *Erat autem
 in Ciuitate Ardamacha, in qua nutritus eſt Malachias,
 vir ſanctus, & auſtera admodum vita, qui cellam habes
 intra Eccleſiam, Deo ſeruebat, ieiunijs, & obſecratio-
 nibus vacans die, ac nocte. ad hunc ſe contulit Mala-
 chias, ab eo formam vita accepturus: ſed que ipſe ſoli-
 tarius, ſed in ſtra paucos dies habuit imitatores non pau-
 cos exemplo ſui prouocatos, tandem ordinatus eſt ſacer-
 dos anno ætatis ſue 25. Ecce quis, & qualis ſanctus*

